

Imprimat legal. 30. MAI. 1927

CIMBORA

6.
ÉVF.
V.—10.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
H 1, 10 ÉS 20-ÁN

FŐSZERK.

BENEDEK
ELEK

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI
GYERMEK
LAP-
JA

Tavaszeesti alkony

Dr. Heves Lajos (Budapest) felvétele
a Cimbora számára.

19
2 példány

Biblioteca Universităților

Cluj

14
SZÁM

Hess, te fehér galamb!

Irtá: Sárközi György.

Hess, te fehér galamb!
Mert szálltál az én tornyomba?
Mért tolláskodsz jegenyém?
Mért repdesel fejem körül?
Hess, hess!

Nem, nem,
Nem szálllok el innen.

Hess, te fehér galamb!
Kigyult váram kilenc sarka,
Tűz nyelte el kilenc kapum,
Lángok rágják kilenc termem,
Füst nyaldossa kilenc tornyom,
Szikrát köpköd zsindeletetöm,
Hess, hess!

Nem, nem,
Nem szálllok el innen.

Hess, te fehér galamb!
Jegenyém szelők tépik,
Leveleit lekopasztják,

Száraz ágát megtördesik,
Kérgét összehasogatják,
Gyökereit öhnyesztik,
Belébe férget ültetnek,
Siro törzsét megrepesztik,
Hess, hess!

Nem, nem,
Nem szálllok el innen.

Hess, te fehér galamb!
Vájak ülnek a szívemben,
Gerlek zokognak szájamban,
Hollók vájják szemeimet,
Tejjük tépdésik hajamat,
Bagyók luhogják nevemet,
Sagok kiáltanak értem,
Eckete szárnyaim nőttek!...
Hess, hess!

Nem, nem,
Nem szálllok el innen...

(Budapest.)

A nagyapa

Irtá: Barbu Delavrancea
Románból átültette: Dr. Szeremley Akos

Illatos felhőzik az akácból. Nagyapó a tornácán áll. Tünődik, gondolkodik. Vajjon mire gondol? Éppenséggel semmire. Számolja a hulló virágokat, elnéz a kert hátulja felé és ismét a hulló szirmokhoz tér vissza: Nyolc... tíz... egész sereg immár.

Ősz fürtjei göndöröben, mintha fehér virágok gerezdes koszoruja volna. Szemöldöke, bajusza, szakála... az is mind számos éveknek havától fehérlik. Csak a szeme maradt még a régi nagyapókéának: olyan, mint egykor, szelíd és vigasztaló.

Hát a kaput ki nyitogatja?

— Ejnye, hogy csapjon meg a szerencse, azt kívén, hogy a szél lebegteti, s hát ti vagytok, nagyapóka báránykái?

Egy öklömnnyi legényke és egy leányocská

pirosképű pufók arcoeskák, esókolnak kezét az öregnek.

— Nagyapóka, — kezdi a leányka, — miért repülnek a madarak?

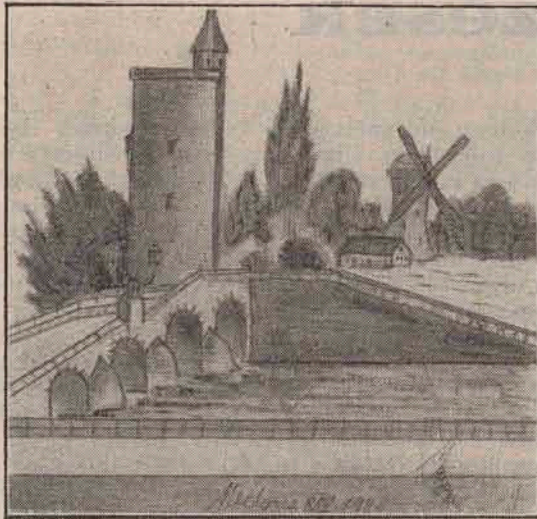
— Mert szárnyuk van nekik, — felelte az öreg és majd megetté tekintetével a kérdezőt.

— Nagyapóka, — vette át most a szót a kis fiú, — szeretném, ha szárnyaim nőnének, hogy tudnék én is felrepülni, fel, fel, legfelül, egészen az ég magasságáig.

— Ha igazán szárnyad nő, — mondta a leányka, — fogj nekem egy sármánykát és egy teugelicét.

— Vagy hogy éppen — kacagta el a dolgot a legényke — akkor is inkább magamnak fognék.

A leányka szomoru lett erre, de nagyapó vigasztalta és szólt a fiúcskának:

Régi bástya

Majorán Pál (Medgye.)
rajza a Cimbora pályázatára

— Hiszen foghatsz azért magadnak is és a testvérekednek is.

— Magadnak kettőt és nekem is kettőt, nem ugy van, nagyapóka?

— Természetesen, neked kettőt, magának is kettőt és nekem egyet.

— Akarsz te is egyet, nagyapóka? — kérdezte büszkén a fiu.

— Hogyne. Nekem egy csizt... Leginkább azt szeretnék.

Ezenközbe fel is kapaszkodott a fiúcska nagyapó térdére és a leányka a másikra és kezdték kényeztetni jobbról is, balról is, miglen urrala az öregnek az arca felett.

— Ez a félorcája, tudd meg, hogy az enyém.

— A bajusznak ez az ága az enyém.

— Ez a másik az enyém.

A szakállon talán fennakadtak volna, de nagyapóka eligazította:

— Osszátok két felé!

És hunyorítania kellett bizony nagyapónak olyan egy-kettőre megtörtént az osztozás:

— Ezt ide!

— Ezt nekem!

Igy hát szépen rendben levén az osztozkodással, kezdődött a hivalkodás és vetélkedés:

— Igen, de az én bajuszmom hosszabb!

— Nem is igaz, mert az enyém a hosszabb!

És kezdték pödörgetni, nyujtogatni, ki az egyik, ki a másik ágát a bajusznak, hogy az övé hosszabbat mutasson. Egy-egy tépésre, rándításra ki-kicsordult már nagyapó könyve, de türte boldog szeretettel. Végre is igazságot tett közöttük, megmondván, hogy egyforma a bajusznak a két ága.

— Eppen, mint a tied.

— Az enyém is éppen akkora.

Amikor így most már az arca került a sor, hevesebb része következett a vetélkedésnek:

— Az enyém szebb!

— Nem is igaz, mert az enyém fehérebb!

Nagyapó mosolygott.

— Mégis az enyém a szebb, mert ez sokkal cdeesebb.

— Csak azért is az enyém a szebb, mert nem olyan, mint a tied!

— De az enyémnek szép zöldes szeme van.

— Az enyémnek még sokkal szebb zöldes szeme van.

Az öreg kacagott bele, hogy alig ülhetett már a székén.

— De az enyém...

— Nem igaz, mert az enyém...!

Megharaguvék pedig egyszerre a fiúcska és se szó, se beszéd, belesapott a tenyerével nagyapónak a leányka felé eső félarcába, hogy csak ugy csattant belé.

— Jaj, — sikolt fel a leányka és ő se rest, hanem máris lenn van nagyapó térdéről, fel a másik oldalt és csatt, de kettő, a fiúcska felé eső részen.

A fiúcska pedig most könnyes szemmel kezdte csókolgatni, babusgatni a maga részét és a leányka is nagy sóhajtozással — te drága, te édes! — csókolgatta a maga félorcáját.

Anyjuk éppen ekkor nyitja vala az ajtót és rájuk ripakodik:

— Hát ez már mi dolog? Tüstént tüzre teszlek!

Az öregnek pedig, mindkét félorcája piros volt és meleg. Boldog volt felette és meleg pillantással szólt a menyé felé:

— Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!

Karja szeretettel, védőn fogta át a két szöszeke fejet.

(Fogarás.)

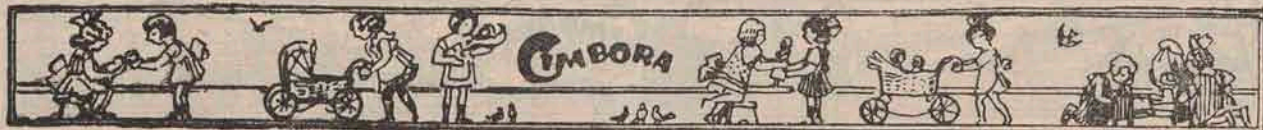
Elek nagyapó minden munkáját megveheted a kiadóhivatalnál.

Elek nagyapó: Gyermekszínház. Gyermekszindarabok gyűjteménye.

Benedek Elek: Öcsike levelei. Ára 60 le.

Most jelent meg: Bábjátékos Pali. Irta Ström Tivadar.

Benedek Elek: Híres erdélyi magyarok.

Emlékezések

Irta: Muzsnayné Csizmazia Gabi

Küldöm a kismárki
liceum régi diákjainak.

Kincstári ház volt, amelyben laktunk, szemben a liceummal. Nagy L. alakú. A kertjének a végéből a magas Tatra gyönyörű láncolata volt látható. A teteje havas volt nyáron is és alól a villák, a nagy szállók aprócska babakáziók-nak látszottak hozzánk. A Palace-Hotel óriási üvegtetőzete, napsütéses időben, úgy csillogott mint a tükör. Sokszor csak ennyi jutott nekem a nagyvilági életből, de ezt aztán élveztem mindennap többször is.

Csak befutottam a rózsákkal szegélyezett utra és addig megsem álltam, amíg szemembe nem tűntek a hegyek. Gyönyörű kékek voltak néha, máskor a legsötétebb zöldek. Mindég más és más színben láttam imádott hegyeimet. Ködös, esős időben láthatatlanok voltak: alkonyatkor néha lángvörösek, rózsaszínűek a csucsok. A nap, leszálltakor, biborsugarakkal, bihorecsókkal bucsuzott a Tátrától...

A kert elején orgonafákkal körülvett lugas állott, s ezeknek az aljában ibolya és gyöngyvirág nyílt tavaszunkint. Egy tátrai kirándulásunk alkalmával havasi gyopár gyökereket hoztunk magunkkal és az egyik virágágyas szelc, ezt az ezüstös-bársonyos, ritka virágot kapta díszül. Meg is maradt a mi örömünkre. De a rózsáinkkal nem volt szerencsénk. Sokszor már augusztusban lefágytak, lekonyultak a Marchal Nieriek, La france-ok illatos fejceskéi.

A rózsák sorfala után veteményes kert következett, legvégül aztán a rét jött, embermagasságú ribizli- és egresbokrokkal körül szegve. A rét végén fenyőfák álltak, ezeket ledöntötte édes apa, hogy mentől több napfényben legyen részünk.

A rét... A mi csintalanságunk, jókedvünk nyári koronatanuja... Pompás hintát állított nekünk apa. Amikor jó magasra repültem a hintán, az alma és ringló fákön át mindég a hegyeket néztem. Csak a hegyeket láttam, de képzeletem benépesítette alakokkal. Akiket egy-egy kirándulásom megfigyelhettem, azok mind szerepeltek ezen a titokzatos felvonuláson.

A fekete autós a vigyorgós négerrel az első helyen állt. Ez a néger karbatett kézzel mindég ott állt a soffőr mellett vörös frakkban. A szírcenabugásra örülten robantunk, — versenyiparipák nem galoppoztak úgy, mint mi ilyenkor — és a jerikói lonccal felfutott kőkerítésre kapaszkodtunk sivalkodva. Ez tetszhetett a négernek, mert

láthatóan jól esett neki bámulatunknak ilyenén való kifejezése. Bizony, gyermek voltam mint a többi és tehettem is róla, hogy bokáig erő ruhám sehogya sem illett szertelen mozdulataimhoz? Gyermek voltam és 15 éves. A mostani divat térdigérő ruháit, bizannyal áldásként viseltük volna, akkori bakfisok, akiket eléktelenítettek nagymamásan hosszú ruhákkal. Csak úgy csetlettünk botlottunk bennük.

Az udvari fogatok is izgatták gyermeki képzeletemet. Komolyképű, drapp frakkos, alacsony cilinderes kocsisok, kifogástalan fehér glacé-keztüibe bujtatott, kifeszített kezükkel egyforma trappban hajtották a lovakat. De milyen lovakat lehetett ott látni! Egy-egy tátralomnici löversenyen, de boldog is voltam, hogy gyönyörködhettem bennük! Emlékszem Czárán Zoltánra, mint utlovasra. Ugyanakkor mutatott be Paulay Erzsinek, Pálmay Ilkának nagynéném, Mikovényi Gizi, aki valamikor a legszebb asszonya volt Pestnek, maga is színésznő egy ideig.

Paulay Erzsini halványrózsaszínű ruháeska volt, keskeny, fekete-bársony szalagokkal díszítve. Pálmay Ilka sötétkék angol kosztüimöt viselt, kicsiny kalapka a fején, fátyol az érdekes arcán. Még ezekre is emlékszem, de ki is emlékezne vissza a fehér matróruhács, kis bakfira?

Volt miről álmodoznom hazajöttemkor. Apa tisztí köpenyét a fűre terítettem és ezen a kopott köpenyegen tudtam legszínesebb álmaimat szövögetni (Kár érte! Egy gonddal teli reggelen a hunfalvi öszeres vette meg álmaim segítőját, tán 3 forintért.)

Hiába terelt befelé drága nagynéném, — a kíról a szigorúságot lehetett volna mintázni — megszöktem előle és folytattam álmodozásaimat ott, ahol elhagytam.

— Gyere csak, — mondta sokszor — neked nem jó egyedül maradnod. Velem jössz sétálni és Frusit vezetted.

Ez a Frusi szertelen kis fokszi „kisasszony” volt és ez volt legkeservesebb degradálás, ami képzelt nagyságomat csak érthette: Frusit vezetni!...

Sokszor zavarba hozott ez a Frusi... kivált, amikor a Schrétér-cukrászda előtt haladtunk el, ahol a leanderek közötti székeken egy esomó tanár, ügyvéd, doktor üldögélt. S éppen arra kellett Frusit, a kedvest, pórázon vezetnem! De nemeslelkű nagybátyám észrevette kellemetlen helyzetemet és a vékonyka lánc, az ő kezébe vándorolt, mielőtt még zavarba jöttem volna.

— Kár kényeztetni a kis taknyost, amugy is elrontottátok már. — mondta rosszalólag a néni.

Jajj, ez az én nagynéném! El tudnak-e képzelni a mai lányok ilyen nagynénit?

Ócsike Cenci néneje angyal ám hozzá képest. Az én néném egyetlen hajszálamat sem engedte „rakoncátlanul” állni a fejemen. Nem! Még szallagot sem viselhettem a hajamban. A lehető legfeszesebben kifelé hajamat, két ágba fonta, rettenetes szorosan a fonat vége felé keskeny, ugynevezett „pertli”-t font a hajam közé és úgy csavarta „gretchenbe” a fonatokat. Egy kicsi tót cselőd nézett velem farkasszemet a tükröből, amikor végre elkészült ezzel az egészséges frizurával, s ott állt diadalmasan a hátam mögött, mint egy győztes hadvezér.

A horgolásomba vörös fonalat húzott megjelölésként és számba vette az eszke soraít. Ugy ám! Ez volt a nevelés. Nem volt ilyen szabadságunk, mint most a lányoknak... Bubifrizura... és minden egyéb...

Még a legmerészebb álmainkban sem láttunk efféléit. Most így messziről látom, hogy az a sima hajviselet ahoy a fiatal, üde, rózsás archoz, nagyon-nagyon kedves lehetett...

És aztán... minden szigorúság... hová is lett? Ugy ráztuk le magunkról a szidást, mint a madár szárnyáról az eső csöppjeit... semmi nyoma verésnek, büntetésnek... Hopp, már ott it voltunk a kertben, henteregtünk a fűben, hin-

táztunk fel a magasba és kacagtunk, hogy esengett a hely belé...

Az a hinta... az a rét... A liceum emeleti ablakaiból oda lehetett látni és piros kis ruhában csak azért is páváskodtam le és fel, mert tudtam, hogy az összes diákok szeme most engem kísér.

Érdekesnek gondoltam magam, könny a kezemben, úgy sétáltam, de nem olvastam én egyebet, mint a diákok számát, amikor a szünetben egyik a másik hátán állott az ablakban s néztek engem. A Zimmermann ikrek, az Andrassy fiuk, Nagy Kálmán, Mezey Béla, s ki tudná mind elsorolni a sok drága gyermeket, akik akkor a kis lány hiúságát annyira legyezték, hogy a mielői Vénusz nevét a görök könyvben „kijavították” az ő nevére.

Hálásan gondolok mindannyiukra és arra a bűbajos szépesi városra is, melynek ódon házai sokszázéves fatemploma mi sokszor kísértének álmaimban!

S mindig bele tudnak ringatni akkori hangulatomba.

Legszerre tünik elém minden varázsa annak a tizenhárom évnek, amit ott töltöttem. Életem legszebb évei voltak azok, amikor a közelmúltban tűzvész pusztított az Erzsébet-utcában, a kertünk rózsái jutottak eszembe, melyeknek fagyás után feketévé zsugorodtak halovány, illatos szirmai.

(Székelyudvarhely.)

Tamás érdeklődik

(Főúri élet a mohácsi vész után)

Tamás: Többször beszélgettem már veled, apám, a mohácsi vést követő szomorú korszakról. A várvívásokat, az ütközetek lefolyását már ismerem, de én a mindennapi életre is kíváncsi vagyok. Nagyon szeretném tudni, hogy abban a viharos időszakban hogyan töltötték az emberek el életüket. Te már beszéltél arról, hogy szerettek sportolni, vendégeskedni, de én másra is kíváncsi vagyok.

Apá: Én azt hiszem, fiacskám, hogy te képzeletben néha közöttük élsz; szorongató aggodalmid vannak, hogy felfedezik, hogy egy másik korszaknak a gyermeke vagy. Attól félsz: hogy esetleg megbüntetnek azért, mert közéjük lopózkodtál. Én nem taníthatlak meg mindenre, hogy fel ne fedezzenek. Sok dolgot azonban elmondhatok az életükről: talán egy darabig nem ismernek rád. Addig semmi esetre sem, amíg kényelmes

ágyban elnyújtózkodva gondtalanul álmodozol.

Tamás: Már megint tréfára fogod a dolgot. Jól tudom én, hogy a mi kényelmes, ruganyos ágynkat ők még nem ismerték. A testük nem is volt elpuhulva, mint a miénk. Jól érezték magukat a kemény fekvőhelyen is.

Apá: A jobbágy csakugyan nagyon kemény ágyon aludt és nagy nyomoruságban élt. De őszintén mondok neked, szívesen elcsérélném a magam ruganyos és matracos ágját valamelyik nagy úr ágjával. Szerették a nagyurak a kényelmet — hogy a te szavaidat használjam — a mohácsi vést követő korszakban is. Nagy széles ágyuk alját jól megtöltötték szalmával. Néha csak szabadon hagyták az alul levő szalmát, néha szalmazsákba tették. A szalmára pehelylyel töltött derek alját tettek; a derekaljra jött a matrác. A matrác rendszeren több darabból állott, megtöltve erősen

gyapjuval, majd később lószőrrel. Erre jött a lepedő; rendesen kettő. Egy egyszerű és egy himzett.

Tamás: A himzett lepedő surolta a testet; nem lehetett kellemes.

Apa: Volt azoknak magukhoz való eszük; nem a lepedő közepét himezték ki, hanem a szélét. Gyakran bibliai történetek vagy széphistóriák voltak a lepedőre himezve. A fej alá jött a párna. Ennek is több fajtája van: ismerik a vánkost, a párnát és a fejalávalót. Pontosan nem tudom megmondani közöttük a különbséget; valószínűleg a nagyság és a tömés módja szerint különböztették meg őket: a fejalávaló bizonyosan a mi kis párnánkat pótolta. Még csak a paplan van hátra, ugye? Volt nekik ez is, szintén többféle. Nagy hidegben dunnát is használtak, pehellyel jól megtömve. Aki nem szerette a vastag dunnát, bélelte a paplanát. Az egyik főur nyesttel bélelt paplant húzott magára, ha lefeküdt, zaj sem igen háborgatta őket. Az ágy mennyezetes volt; mint egy hatalmas sátor borult a mennyezet az alvó feje fölé. Ha ilyen ágyunk lenne, nem mernék bele eresztetni: reggel nem tudnák kivakarni belőle. Magam is szívesen elfeküdnék benne 2—3 napig, hogy jól kipihenjem magam. Még az ágymelegítőt is előkerestetném a muzeumból, hogy annál kényelmesebb legyen.

Tamás: Nem is tudtam, hogy ilyen kényelmes ágyban pihentek őseink.

Apa: A te őseid, fiam, a fárasztó napi munka után valószínűleg jól aludtak egyszerű ágyukban is: talán sejtelmük se volt arról, milyen ágyuk van a nagy uraknak.

Tamás: Egész vagyomba kerülhetett egy-egy ilyen mennyezetes ágy felszerelése.

Apa: Éppen ezért vannak pontos adataink róluk. Végrendelemben, kiházásítás alkalmával adott leltárakban gyakran megemlékeznek díszes ágyneműkről. Nagyon sok főuri lányról tudjuk, mennyi fehérneműje és disztárgya volt lakadalmá alkalmával. Ránkmaradt egy-egy nyugta is. A Thurzó lányok, Thököly Mária, Károlyi Éva fehérneműje uradalmakat ért. Ilyen ágyból csak az éhség kergetett volna ki téged. A reggeli bizonyára mégis elaludtad volna, de sokat nem vettél volna, mert kávé és vajás-kenyeret akkor még nem adtak. Mire a kényelmes ágyból kikeménygett a lusta gyerek, már akkor ebédre hívták a vendéget. A mohácsi vész után következő évtizedekben 10 órakor elkezdődött az ebéd. Hogy mikor fejezték be, nem tudom. Ránk maradt egy étlapsorozat 1605-ből. Thurzó Szaniszlónál találták fel a leirt ebédeket és vacsorákat január hónapban. Mi ketten, édes fiam, már a harmadik nap kidöltünk volna. Január 1-én ebédre 18, vacsorára szintén 18 fogást találtak volt.

Tamás: Ne haragudj, apám, de talán csak ujév napján volt ilyen nagy ebéd és vacsora, hétköznapokon valószínűleg egyszerűbben éltek.

Apa: Van valami igazság a szavaidban. Hétköznapokon egyszerűbb volt az ebéd: 11—12 félélt tálaltak fel. De ez már a legkevesebb volt. Kiváncsi vagy egy hétköznap ebédre vagy vacsorára? Elmondhatom az étlapot. Ha gondolatban odarepülsz, legalább nem csodálkozol. Szaniszló uramnál 1605 jan. 9-én a következő vacsorát költötték el: 1. Kappan törött lével. 2. Kappan zuzatista borssal. 3. Borjuhus. 4. Koszorufánk. 5. Tehénhus petrezselyemmel. 6. Lud tiszta borssal. 7. Bányjuhus. 8. Sárgarépa tehénhussal. 9. Tehénhus peecsnye. 10. Borjuláb vajba rántva. 11. Hideg étel. Ha ökelmeiket az Uristen azóta magához nem szőlította volna, most azt mondanám: Adj Isten egészségükre! Végigenni azonban nem merném a vacsorát. Két-három fogást azonban szívesen kiválasztanék. Hiszen különben ők sem chettek mindenből, mert felrepedtek volna. De minden esetre többet ettek nálunk. Úgyesen kellett volna viselkedniük, hogy le ne leplezzenek.

Tamás: Szerencsére, vallásosak voltak: sok bőjtöt tartottak. Ilyenkor legalább megpihent a gyomruk.

Apa: A bőjtös étlapok is ránkmaradtak. 15—20 fogás szerepel azokon is. Igaz, hogy könnyebb ételek. A hal a könnyebb ételekhez tartozik. Csuka, kecsge, süllő, viza különbözőképpen elkészítve. Azonkívül csik, savanyu káposzta és tejes ételek. Hát még milyen étlap lehetett egy lakodalmó alkalmával! Nem is étlap, hanem az étlapok sorozata. Felolvastam egyszer neked Arany Jánosnak *Éjjeli párba* című költeményét. Hidd el, hogy igaza van a nagy költőnek, amikor így kezd:

Bende vitéz lakodalmát lakja;

Hetekig tart, ma van első napja.

(Budapest.)

Labda, labda . . .

Labda, labda, kerek labda,

Repül, repül a magasha,

Háztetőre, fatetőre,

Jaj, még felszáll a felhőre!

Labda, labda, száti lefele,

Lili, Bandi játszik vele.

Hol csejtik, hol fekapják,

Falhoz verik, földhöz csapják.

Labda, labda, kerek labda,

Lyuk is, folt is, száz is rajta,

Mégis, mégis úgy szeretik:

Édes apa vette nekik!

(Kisbaczon.)

E—6.

Veréb Jankó pingál

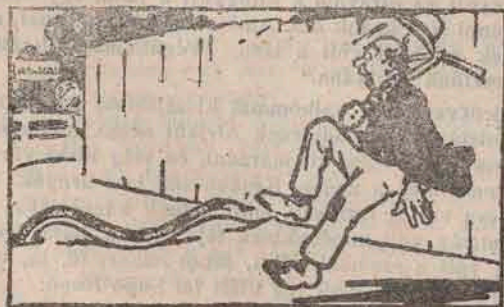
Csak most tudtam meg Veréb Jankótól, hogy ennelőtte három esztendővel kertész inas volt az öreg Dörmögő Tóbiás nagyságos ur kertjében. Persze, hogy amilyen pöttöm kis kőlyök, olyan nagy lurkó volt ökelme már akkor is. Dörmögő Tóbiás ur sokszor kiporolta Jankócska nadrágját, persze, azért, mert poros volt a nadrágja, világért sem másért.

— No, megállj, vén Dörmögő, visszaadom a kölesönt, szőtte-fonta a tervet Jankó. Kapta-fogta magát, koromból pompás festéket kevert s a kertben békésen nyujtózódó öntöző-esővet olyan művésziileg mázolta be, hogy megvallom, én magam is óriás kigyónak néztem volna.

Hízen a festés pompásan sikerült, annyira pompásan, hogy a vén Dörmögő, aki éppen azzal a szándékkal indult a vízvezeték fölé egy csákánnyal, hogy a vasfődelecskét felpiszkálja, — szinte hanyatt vágódott rémületében.

— Ó, Jézusom! — kiáltott magánkívül Dörmögő Tóbiás, hízen ez kigyó! Még pedig óriás kigyó! Honnét került ez ide?!

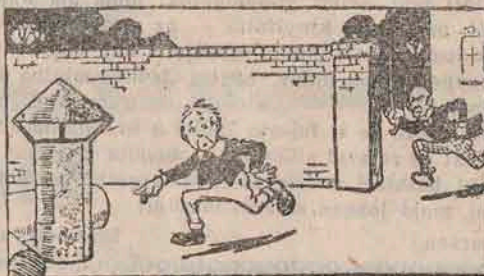
A kigyó azonban csak hevert nyugodtan, s Tóbiás bácsi lassan magához tért.

— Hátha alszik, — gondolta magában, s nagy báturan előre lépett, magasra emelte a csákányt, észre sem

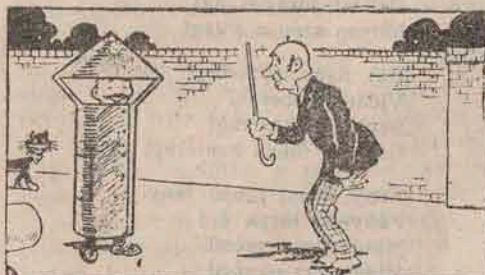

véve, hogy közbe Jankó, aki a kerítés mögé bujt el, onnan egy-két lépésnyire elősompolygott. Igen, Tóbiás bácsi magasra emelte a csákányt, aztán teljes erővel rá-sujtott az óriás kigyóra.

Na, én sok országot, világot bejártam, óriáskigyót nem egyet, százat is láttam, de álmodni se mertem volna, hogy egy kigyóban ennyi víz összegyűljön, mint ebben. Szörnyű erővel, rettenetes sustorgással törtek ki a vizsugarak az óriás kigyóból s ugy szembe köpték Jankót, hogy csakugy repült fölfelé, aztán lefelé, le a földre, ott nagyot nyekkent, no de nem azért volt Veréb Jankó, hogy eltátsa a száját: usdi neki, vesd el magadt! Szaladt, mintha kivették volna a szemét.

— Megállj, akasztófára való! — ordított Dörmögő Tóbiás s uccu, szaladt Jankó után azzal nem igen szent elhatározással, hogy vagy a nyakát kitekeri, vagy a sarkát hátrafordítja.

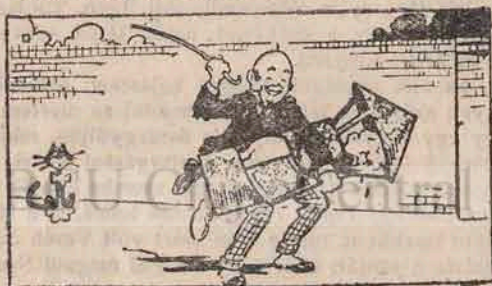
— Jujjuj, hová bujjak a vén sárkány elől, — szükkölt Jankó s futtában jobbra-balra kaecintgatott. Belebuji volna most egy egérlyukba is. Egérlyuk nem volt, de ott állt, álldogált az udvaron egy füstfogó, amelyet éppen aznap akart föltéetni Tóbiás ur a ház kéményére.

— Nagyszerű! — ujjongott Jankó, — meg vagyok mentve! — s egy-kettőre beugrott a füstfogóba, az ajtaját meg nagy hirtelen becsapta maga után.

— Hihihí, hihihí, — vihogott Jankó, — jöhetsz, vén Dörmögő, püföllheted a füstfogót, neki fáj, nekem nem.

— Nem jössz ki onnan, te kötélrántó? — dördült rá Dörmögő Tóbiás.

- Van eszembe!
- Nem? No megállj!
- Hiszen állok!
- No, mindjárt nem állasz. Várj csak!

Hát bizony Dörmögő Tóbiás nem volt ám olyan fökkelütött fejű, amint gondolták: hóna alá kapta a füstfogót, az ajtaját kinyitotta — az ajtónyíláson pompásan kidomborodott Jankó ülőkéje, s haj! haj! — suppsuppl! suppgott az ülőke, hógött Jankó, mintha nyuzták volna.

Ezzel aztán be is fejezte Jankó a kertészinaskodást.

— Hát ez rosszul sikerült, — mondta magában Jankó, amint hazafelé mendegélve, vakargatta az ülőkéjét. — Sebaj, majd jobban sikerül máskor!

(Kisbaczón.)

Elek nagyapó.

Májusi öröm

Irta: FINTA GERŐ.

Hej, gyöngy, gyöngyvirág!
Májusi virág!
Rakott virágos ág!
Milyen szép a világ!

Hej, nap, napmeleg!
Vidám emberek!
Senki se kesereg!
Csikó a fűben hentereg!

Fény, fény, csupa fény!
Fényben járok én!
Minden az enyém!
Minden az enyém!

(Székelyudvarhely.)

Struccvadászat

Nagyapó apró-unokáinak meséli: Csatkai bácsi.

Aktár hiszitek, akár nem, bizony megjártam Afrikát, mégpedig kilencvenkilenc baráttal és pedig egy nap alatt. Egyik reggel az I. a-ban volt órám, mert 33 tanulóknak vagyok az osztályfőnöke. Kijön óra elején Okos Domokos és így szól: Tanár ur, kérem, oly szép idő van máma, nem mehetnénk el Afrikába?

— Hogyne, hogyne, én is erre gondoltam éppen, de a kirándulás akkor sikerül szépen, ha még egy osztály jön velünk s lesz a labdarugásban ellenfelünk.

Okos Domokos átment az I. bébe s a tervet hamar üte nyélbe. Pár perc alatt az utcán volt 66 gyerek s ekkor elém lépett Sugó Hugó az I. béből és arra kért, hogy hívjuk magunkkal az I. cét is, mivel a mérkőzéshez közönség és bíró is kell. Az I. c. nevében Fecsegő Gergő közönte meg a megtiszteltetést s azzal lábunkat a nyakunk közé szedtük mind a százan és Sosevót állomáshoz sietünk nagy lázban. Eppen jókor érkezünk, mert már ott állt a vonat, három kocsi volt az apró mozdony mögött, melyből a gőz pöfögött és elől a nyakában egy tábla: ez a vonat megyen Afrikába. A legelső kocsiba fitt az I. a, diványon ültek és pipából szívták a limonádét, ez volt az első osztályu kocsi, az utána következő kocsiban fapadokon ültek az I. b-beliek és csokoládéciga-etta volt a szájukban, ez volt a második osztályu kocsi, a harmadik kocsiban, a harmadik osztályban csak álló helyek voltak s az I. c-beliek ott tormás virsliit ettek fekete kenyérral.

A masinista a szájába vett egy cukorsipót, sipolt és a vonat nagy zörgéssel megindult. Az I. a-beliek csakhamar nótára gyujtottak: „Megy a vonat, megy a vonat Afrikába. Nagy öröm van manapság az első á-ba.“ A vonat zakatolva rohant előre, füst és vidám dal fakadt belőle. Sok szépet láttak, kilk az ablak mellett ültek, pálma, tigris, párdue, teve, mint a szél, repültek. Végre is elfogyott az utralaló s kifogyott a nóta. Így szokott ez történni Noé apánk óta. Amikor megállt a vonat, mindenkinek zsihbadt volt a lába: „Végállomás, kiszállani, megérkeztünk Afrikába.“

Kilencvenkilenc rajkómmal kiszálltunk, paroláztunk a masinistával és elindultunk Afrikát nézni. Azt mondja Domokos: Jobb volna itt maradni, én még kissé várnék. Nagy most még a meleg. Később tán lesz árnyék. Igaz is, akkora volt a forróság, mint nálunk kánikulába, csupa izzadság volt mindenkinek feje, nyaka, háta. Kopár sivatag volt a szemünk előtti, sehol bokor, fű, fa, virág nem nőtt. Egyszer csak így kiált fel Sugó Hugó:

— Találtam egy futballt, leszek labdarugó. Nem labda az gyermek, hanem csak strucctojás. Éhünket elfizi e „magnum áldomás.“ Csináltunk ekkor strucctojásrátottát, a gyerekek a porból a többi tojást kirántották. Kirántott strucctojás felséges eledel. Fecsegő Gergő kérődzve kelepel:

Jön ám az anyastruc, keresi tojását.
 És látja a Csergő szájának mozgását.
 Nekiront: Gazember, megevéd tojásom,
 Mikor én a földbe épp nem azért ásom.
 Csergő kapaszkodik a struc nagy lábára.
 Megijed a struc és szalad az utjára.
 Rémmillen fut a struc és rajta a Csergő,
 Száll kacagás utána, mint a tűz, pergő.
 Csergő tudja magát szilárdan tartani
 S a struc szép tollait kezdi koppasztani.
 Fáradtan a madár megáll, bosszút forral.
 Leszáll róla Csergő, zsebe tele tollal.

Fut vissz a fiukhoz Csergő, mutatja a tollat, nyelve
 vigan pergő. Szétoasztják a sok tollat, mindegyik a dere-
 kát körül tüzdeli vele és messziről akárki strucc-kara-
 vánnak néznék őket. De nemsokára jött is arra egy valódi
 strucc-csapat. A struccok közel értek, a fiuk: Huj, huj, kaj-
 rá! kiáltással rájuk vetették magukat, minden struccra
 egy gyerek kapaszkodott és amint a struccok fejvesztet-
 ten menekültek, a rajtuk lovagoló éleimes legények ugyan
 csak kopasztották őket.

Én magam is neki ugrottam egy szép tollu struc-
 nak, de amint a tollait tépdetni kezdtem, elkiáltja ma-
 gát: Ne hántson, tanár ur, én vagyok a Sugó Hugó! —
 Ejnye, szedlevette teremtetten, annyira teletüzdelte ma-
 gát tollal, hogy struccnak néztem.

Egy órán belül mindegyiknek tarisznyája és összes
 zsebe tele volt structollal és Seholcsines állomásonál talál-
 koztunk.

— Mikor indul a legközelebbi vonat Sosevót város-
 ba? — kérdeztük a baktertől.

— Egy negyedóra múlva.
 No, akkor rá is gyujtunk egy nótára

Szép világrész Afrika,
 Nem terem ott paprika.
 De most haza kéne menni,
 Jobb kirántott csirkét enni.

Egy másik csapat meg ezt kezdte:

Teve-hoci tarka,
 Se füle, se farka.

Egy harmadik meg ugyanekkor:

A Nilusban fürdik két nagy krokodil,
 Egyik jobbra néz, másik balra néz,
 A leggyorsabb állat az automobil.

Az össze-vissza nótázásnak a zörögve beérkező vo-
 nat vetett véget s így a kis legények haza is menének.
 A labdarugó mérkőzésről végleg megfeledkeztek s a ka-
 landos utazás élményeiről folyt a szó hazáig. Amikor
 Sosevót állomásonál kiszálltunk, egyik-másik roskadozva
 vonszolta structollal tömött hátzsákját. A structoll pe-
 dig drága és értékes, ezért aztán mindannyian annyira
 meggazdagodtunk, hogy most is élünk, ha meg nem ha-
 tunk. Süvegünkön árvalányhaj mellett structoll díszlő
 párnánkban ludtoll helyett structoll van és én — akár
 hiszitek, akár nem, — (mert én nem) — structollal írtam
 ezt a mesét.

(Szombathely.)

Tubi

Írta: K. Bendre Róza.

Bezzeg, hogy ez az irás itt nem kis galambról
 szól, hanem egy kis — tyukról. Hogy miért hív-
 ják éppen Tubinak?

Vince Magda, aki ez a kis tyuk, már pöttöm,
 csirke korában rásütötte, hogy: „Eppen olyan,
 mint egy kis galamb.” Mikor aztán mint ifjú jér-
 ce felrepült a Magda vállára és a tenyeréből esze-
 gette a kenyérmorzsát, már senki sem tiltakozott
 a családban a kis tyukica galambosítása ellen.

Drága kis jószág Tubi. A tollazata egészen
 világos sárga, nyakában egy kis pávaszemcses gal-
 lérkával. A taréja és szakállkája gyönyörű vérpí-
 ros s a csöpp farka jobbra-balra forgatható. Meg
 is rémült kezdetben Magda.

— Szent Isten, a Tubi farka görbe! Teljesen
 oldalt lillen.

— Kir-kir- kor — nyugtatta meg Magdust
 Tubi, egyenesre csapva minden farktollát.

Izen a műveletlen aztán Jancsi, a Magda
 bátyja is elesodálkozott.

Márciusi csirke volt Tubi. Pár hetes korában
 már sűrűn vette a homokfürdőt és rengeteget nap-
 kurázott. Persze, nem oryosi rendeletre.

Nem csoda aztán, hogy nyár derekán már ka-
 ricálni kezdett s egy szép napon bájos fehér jér-
 cetojással ajándékozta meg Magdat. Hogy miatt
 a kislány ennek a tojásnak! Cifrára fonott gyé-
 lénykosarába tette, s jaj, oda nem adta volna a
 mamának, hogy tésztát gyurjon vele! Ott vannak
 a jól megtermett tyukasszonyágok. Lehet azok-
 nak a tojásából elég tésztát gyúrni.

A Tubi tojása pedig gyűltek a kosárkában.

taert hogy szorgalmas kis tyuk volt és a kenyérbelet is roppant szerette, amelyet minden tojásért jutalmul kapott.

Egyszer aztán augusztusban Tubi ahelyett, hogy azt mondta volna: „Kir-kir-kor-kár”, — inkább kegyetlenül berzenkedett s nem tágitott a konyhából, folyton folyton azt hajtogatta: „Koty-kotty!”

— Tubi kollani akar! — konstatalta Janesi.

A két gyerek keresett egy csomagoló ládát, azt jól megnyomta szalmával s bevitte a konyhába. Előszedték a kis tyuk tojásait s a szalmafészekbe rakva azokat, egy csöndes sarokba helyezték a ládát. Amint Tubi meglátta a tojásokat, azonnal felrepült a ládára s a kész fészekbe ült.

Magda sokszor figyelte, mit csinál az ő kis kottlója. Az bizony legtöbbször jóízűen szundikált vagy óvatosan rendezte maga alatt a tojásokat, hogy testének melege mindeniket egyenletesen érje. Egy-két napban egyszer leszállott a fészekről, nagy lármával kirobogott az udvarra. Ott jól tele szedte a begyét tengerivel. Ivott, a homokban megfürdött s azzal futólépésben rohant vissza a fészekére.

Cili eica, meg Hattyu kutya ilyenkor holtra remülten riadtak fel szundikálásukból, mert Tubi ugyan megcsipkedte az ártatlanokat, akikről az a rossz véleménye volt, hogy még álmukban is az ő tojásaira pályáznak. No meg a kottlóteknély kedvéért is harciáskodott.

Szegény Hattyu első rémületében pacsira nyújtotta lábát Tubi felé, de mikor ez az amazon még a békejében is egy hatalmasat csipett, savanyu pofával kullogott valami kottlómentes helyre s világfájdalmakkal eltelve addig elmélkedett amíg ismét elaludt.

A Tubi megületésétől számított huszadik napon kicsi hija, hogy a földre nem ejtette Magda azt a csészét, amit éppen a konyhában törülgett, mert a fészekből édes, vékony hangok hallatszottak: „Csip, csip!” — amire a kis kottló csöndes biztatással kedvesen felegetett.

— Janesi, kikelték a csirkék! — rontott be Magda a bátyjához — gyere, nézzük meg, milyenek!

Janesi szépen, kméletesen fölemelte Tubit, Magda pedig nem akart hinni a szemének: — egy fia csirke sem volt ott, csak mind tojás. A hang pedig egyre jött afészekből: „Csip, csip!”

Letérdeltek a láda mellé, úgy hallgatták. Visszatették Tubit a helyére. Janesi csodálkozva csapta össze a tenyerét:

— Ime, a világ kilencvenhatodik csodája: — a csirkék még ki sem keltek a tojásból és már tudnak beszélgetni a mamájukkal!

Másnap reggel már ott tarkállottak a kis csibék a fészekben. Magda egy szakajtókosárba tolat tett s a csibéket kiszedte Tubi alól és a toll kö-

zé a szakajtóba helyezte őket. A szakajtó száját letakarta törülközővel, hogy meg ne fázzanak és aludni tudjanak az enyhe félhomályban a csöpp-ségek.

Délután leugrott Tubi a fészekről s hivatni kezdte a kis csirkéket. Ekkor köleskását és tengeridarát hintett Magda a padlóra s köréje rakta a drága picikéket a fészekből is, a szakajtóból is. Egy szappantartóban friss vizet is tett eléjük. Ő maga pedig egy kis gyalogszéken ülve egész estig gyönyörködött az apróságok életrevalóságában.

Élnézte, hogy az anyjuk mutogatására mint csipegetik a kását, isszák a vizet, jönnek, mennek. Oh, de gyönyörűek voltak! A legtöbb sárgapelyhes volt, némelyik kis cserbogárhátú tarka, másik tiszta fekete. És mennyi beszélőnivalójuk volt! Ugy esörgedezett Magda körül a hangjuk, mint egy kis tiszta patak vize: „Csip, csip, csip! Csip, csip, csip!”

Étetés után Tubi maga alá szedte őket. Nem volt tovább szükség a fészekre anyjuk alatt, a földön tanyáztak már a kis fészekahagyók. Csak egy marék szalmát tett Magda a fészek helyére, a láda pedig kivitte.

Harmadnap kivitte Tubi az ő kis családját földeni, sütkérezni, zöld fűvet csipegetni. Így aztán szépen megcsinosodtek és hamarosan fejlődni kezdtek.

Látta Magda számtalanszor, hogy a kis tyukanyó milyen zajjal hívta maga köré a csirkét s a leglinomabb falatokat is szétosztotta köziük, magának legtöbbször semmit sem hagyott. Mindentől óvta, védte őket.

— Milyen jó anya az én kis Tubim! — ujságotha Magda a mamájának. — Ugy szereti a gyermekeit, akár anyácska beünket.

Magda csókot kapott ezért a hasonlatért, Tubinak meg úgy felszállt a becsülete, hogy még most is kenyérbelet reggelizik, ha úgy tetszik neki. — Elhíhetitek!

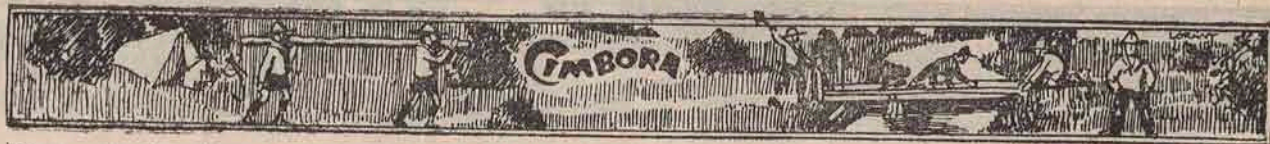
(Hegyközujlak, 1927.)

A GIMBORA KÖNYVOSZTALYA

ismét szállítja a következő könyveket:

- Benedek Elek: Magyarok története, ára 30 lei.
- Benedek Elek: Erdélyi regék, ára 20 lei.
- Benedek Elek: Gyermekszínház, ára 30 lei.
- Strom Tivadar: Bábjátékos Pali, ára 18 lei.
- Benedek Elek: Bohókás mesék, ára 95 lei.
- Benedek Elek: Rókané komámasszony, ára 140 lei.
- Benedek Elek: Petőfi, ára 20 lei.
- Benedek Elek: Ősike levelei, ára 60 lei.
- Benedek Elek: Robinson Crusoe, ára 110 lei.

A postaköltség: könyvenként 5 lei, utánvételes küldéssel darabonként 15 lei. A könyvosztály kívánatra nérményen magyar nyelvi ifjúsági könyvet holti áron szállít.

A láncon táncoló mackó

Irta: Incze Frigyes

Gyermekkoromban faluról-falura, városról-városra jártak a medve táncoltató cigányok. A táncoló mackónak a nyakán erős lánc volt, egy mellék karikával az orrcimpához erősítve; onnan tovább folytatódott, mignem a medve gazdájának kezében véget ért. Egy hosszú bot, egy rossz rosta egészítette ki a felszerelést. A táncoltató, ha elég nagy közönséget csődített, felállította a botját, rákiáltott a mackóra, egyet-kettőt még rugott is rajta, mire az nagy mérgesen és kellemetlenül két hátsó lábára állott és elkezdett cammogni a felállított bot körül, melyet két első mancsában tartott. Gazdája a rostát verve ütötte hozzá a taktust, miközben érthetetlen nótát dudolt. E mutatvány után aztán tányérozott, illetve sapkázott. Legtöbbször maga a mackó tartotta első mancsaiban a sapkát.

Ily módon nem egy család tartotta fenn magát, mignem a hatóság betiltotta a medvetáncoltatást.

Most pedig halljuk a mesét!

Egyik ősszel az ut melletti hegy oldalán elmerengve szedrésztettem. Egyszerre csak hangos köszöntés vert fel merengésemből: — Adjon Isten jó napot az ifi urnak! — Arra tekintek, hát két nyuszit látok, amint a fülükkel integetnek felém.

— Fogadj Isten, Nyuszi pajtások! Mi járásban vagytok?

— Jaj, sietős az utunk, — szólt az egyik. Kengyelfutói vagyunk nagyságos nagy urunk, Mackó Bendegúz ő kegyelmességének. Ránk parancsolt, hogy siessünk előre, különben széttép és minden élő halandót távolítsunk el az utjából, legalább is egy jó hajtásnyira, mivel ő kegyelme mest indul sétautjára, s nem szereti, ha sétáját megzavarják, kérésekkel kellemetlenkednek. S ha netán mégis merészelné valaki sétájában háborgatni, azt száz halállal végeztetné ki. Mi ismerjük, tudjuk, hogy nem tréfál, azért kérjük az ifi urat, álljon félre az utjából.

Ezt mondván, tovább akartak rohanni, de én rajuk kiáltottam: — Megálljatok egy pillanatra! Mondjátok: ki az a Mackó Bendegúz?

— Jaj, kérem, ifi ur, hatalmas ur az! Amit körös-körül a szem belát itt hegyet-völgyet, erdőt, az mind az övé. Az erdőben élet-halál ura.

— Siessünk, siessünk! — vágott közbe a másik nyuszi. Minden percben itt lehet, s jaj akkor szegény fejünknek!

Azzal hirtelen tovább iramodtak.

Hm!... szá-áz halá-ál-lal... végezte-et?! Nagy szavak... Mivel? Talán még sem! Honnan

veszi a hatalmat ahhoz? Nem vagyunk az ókorban, minket törvények védnek, még nem is a középkorban, sőt nem is Afrikában! Mackó Bendegúz hatalmas ur! De hát ki lehet az? Én itt születtem, itt nőttem fel, de soha hírét sem hallottam. Furta az oldalamat, hogy ki lehet. Meg kell valahogy ismernem. De a „száz halál” kissé lehütötte a kíváncsiságomat. Mégis meg kell ismernem, de úgy, hogy senki a kíséretéből észre ne vegyen, legkevésbé ő maga. Mert feltételeztem, hogy ilyen hatalmas ur legalább száz fegyverrel kísérteti magát.

Amig így töprengök és kereselem az alkalmas buvóhelyet, ahol úgy elrejtethném magam, hogy a nagy urat jól láthassam, de ő ne engem: dörmögő de azért halk, félénk, alázatos hang üti meg ismét a fülemet: — Adjon Isten jó napot az urfinak és egész családjának, ha van. Egészségére kívánom az éjszakai nyugodalmat s az ebédet. Megrettenve tekintek oda, hát egy tagbaszakadt, toprongyos mackót látok az uton, mancsaít a mellén keresztbe téve hajlongott felém. Oly mélyen meghajolt, hogy az orra majd a földet érte. Hatalmas, izmos nyakán kutya-lánc volt, mely az orrlukához volt erősítve, majd onnan másfél arasznyira lelógott.

— Isten hozta, földi! Hasonlóképpen kívánom a jó kívánságot. Mi járásban van? Talán kend is ama nagy ur, a Mackó ur kíséretéhez tartozik? Megkezdette sétáját már a nagy ur?

— Milyen nagy ur? Minő sétáról van szó, nagyságos ifi ur, kezét csókolom? — kérdezte nagy alázattal és sunyin.

Ekkor elmondtam, amit a nyusziaktól hallottam.

— A gézengúzok! — kiáltott fel a Mackó. — Hiszen, csak akadjanak a kezem közé, majd megtanítom én őket. Egy szó sem igaz, instálom. Jaj! de sietnem kell, mert messze kell még ma mennem. Messze van ide Csernáton, oda kell sietnem. A nagynéném nagy beteg, meg akarom látogatni; éjszaka pedig nem tanácsos egyedül járni ebben a nagy erdőben.

Feltunt nekem a zavara azonnal és ő is észrevette, azért lett egyszerre oly sürgős valószínűleg az útja. Azt is észrevettem, hogy, amig velem beszélt, folyton pislog arra, ahonnan jött.

— Hát az én Istenem vezérelje és segítse meg jó szándékában, hogy egészségesben érjen Csernátonba és egészségesnek találja nagynénjét.

— Köszönöm alázattal a nagyságos urfinak, de megkövetném szépen, nem muszáj engem látni.

— Hogy érti azt? Magyarázza meg.

— Hát instálom, ha valaki véletlenül kérdezné, hogy nem látott-e az ifiúr ilyen, meg ilyen mackót, ne tessék megmondani, hogy látott. Hiszen, lehet, hogy nem is keres senki, de mégis csak ne tessék semmit tudni rólam!...

— Legyen nyugodt, nem láttam senkit, semmit.

— A jó Isten áldja meg, esőkolom a kezit.

Azzal nagy gyorsan tova sietett. Én meg csak a számát tátottam utána. Szinte álomnak tünt fel az egész. Mi volí ez tulajdonképpen?... A rettegett kényúr, Mackó Bendegúz lett volna, vagy valahai hozzá tartozója, valamelyes cseléd? De akkor miért mondta, hogy egy szó sem igaz abból, amit a nyuszi pajtások mondtak? Beesaptak volna nyuszik, vagy beesapott a Mackó? Ez inkább lihető. De ha nem csaptak be a nyuszik, hol van a hatalmas ur, hol késik és akkor ki az? Tőprengésemből újabb hangok vertek fel:

— Isten jó napot, urfi!

Önkéntelen a „száz halál” jutott eszembe, behunytam szememet, s úgy vártam a „száz halál”-t. Mivel azonban nem jött egy sem, újra kinyitottam a szememet és csak most néztem meg igazán, ki köszönt nekem. Magas, báránybőr kucsulás, barna zekés, fehér julgyapjú harisnyában, bocskoros ember állt előttem, jobb kezében hosszú bunkós bot, balkezeiben egy rossz rosta, meg egy darab láncz, mely a Mackó nyakláncának folytatása lehetett, szájában rövid fordított pipaszár volt. Az atyafi, miután első köszöntését viszonzás nélkül hagytam a nagy meglepetéstől, jó hangosan ismét jó napot kívánt, mire gépiesen feleltem: Adjon Isten!

— Mondja, urfi, — szólított meg a füstös képű atyafi — nem látott erre felé menni egy toprongyos medvét?

Egyszerre megtaláltam az összefüggést a nyuszi és a Mackó beszéde között. Világos lett előttem a Mackó egész hadi terve. A nyuszikat megfenyegetve, előre küldötte, hogy eltávolítsanak minden olyan élő lényt, aki megfoghatná és vissza adhatná üldöző gazdájának, mert meg voltam győződve, hogy az áll előttem, a gazdája, a kítől Mackó ur megszökött. Azért kért, hogy ne áruljam el, ne lássak. Rendben van, tudom, mihez tartsam magamat. Megigérttem, hogy nem szolok senkinek róla, hát ígéretemet be akartam váltani, már csak azért is, mivel az ember sohasem tudhatja, hol találkozik ismét vele... Azért tehát kérdéssel feleltem: miért kérdi?

— Jaj, istálom, esőkolom kezsit-lábát, annak nagy sora van, s nagyot sóhajtvá a következő történetet mondotta el. Tíz évvel ezelőtt, erdőmunkás voltam. Nehéz kenyér kereset, de megéllünk valahogy. Egy alkalommal nagy hajtóvadászat volt, melyen én is, mint hajtó részt vettem,

A hajtásba két hatalmas medve került és mind a kettő elesett. Az anya medve egy kis bocsot szorított a melléhez és azzal együtt esett el. A golyó a bocsot is átjárta. Még, amikor kimúlt, akkor is szorosan tartotta bocsát, alig lehetett karjából kivenni. Pár napra rá egy élő bocsot fogtam el az erdőben. Hazavittem és felneveltem. Amely kicsiny és és gyámoltalan volt kis korában, éppen olyan életre való s szelid medve lett belőle. Annyira jámbor volt, hogy a gyermekeim egész nap eljátszottak vele. Feleségem is mehetett munkára s így ketten elég jól kerestünk, nem éreztünk szükségét semmiben. Az Ur Isten azonban meglátogatótt. Egy alkalommal egy nagy fa oly szerencsétlenül zuhant rám, hogy jobb vállamat s kezemet összezúzta. Sokáig fekiüdtem s mire jobban lettem, kenyér és pénz nélkül maradtunk. Feleségem keresete nem volt elég az öt gyermeknek kenyérré sem. Ekkor gondoltam arra, hogy hátha a mackóval többet tudnék keresni, ha táncolni tanítom. Nehány heti tanítás után már utnak indultam vele. Ha nem csordult, cseppent. Már öt éve, hogy járjuk a világot, sohasem volt semmi baj. Láncot tettem a nyakára és az orra likába, hogy ne féljen senki tőle.

Két nappal ezelőtt itt az erdőn túl, a kocsi előtt megállottam mackómmal, oda kötöttem a tornác lábához, s bementem a kocsiába. Nem voltam bent tíz percnél tovább, amikor kijöttem, hült helyét találtam és ezt a darab láncot. Ugy látszik, a láncszemet a rozsdá megette, nem vettem észre, valahogy elszakadt, s a mackó faképnél hagyott. Ugy megszoktam ezt az életet, ifi ur, hogy nem tudok leszokni róla. Itt az atyafi elhallgatott, de szemét elborította a könny. Megsajnálta és elárultam a szökevényt.

— Jó ember, — mondtam neki — siessen ezen az úton tovább, mert egy órája sincs, hogy itt ment el.

— Istenkém! — sóhajtott, — s mégis engedte, hogy meséljek?! Hogy fogom meg, ha már egy órája elment?

Azzal el sem bucsuzott, hanem nagy sietve tovább ment. De bizony, nem érte utól a mackóját. Ezt onnan tudom, hogy azóta sem nem láttam medvetáncolatást, se nem hallottam róla. Ti láttátok-e lánczon, hosszú bot körül, rosta hangjára medvét táncolni? Ugy-e, nem? Tehát ez a mesém nem hazugság! Hiába mosolyogtok, hogy hazugságon találtatok. Ismételten kérdezem: láttátok-e medvét láncolatni? Ugy-e, nem? Szavam hihetősége mellett tanuskodnak az újságok is, amelyek hírül hozták, hogy Háromszékmegyében, Felsőcsernátonban, korán reggel egy medve sóhált végig a falun, s találkozott egy öreg asszonnal. Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg azt az öreg asszonyt, aki annyira meg volt hatva a

nem várt találkozástól, hogy elfelejtett jó reggelt köszönni, pedig ez falun nagy dolog. De többet mondok: elakadt a szava, sőt elfeledte, hogy mit vitt az üvegben a koresmából. Ha az asszony nem lett volna úgy meghatva és nem feledte volna el a köszönést, bizonyosan megnézte volna, hogy a láncz a nyakán van-e a mackónak, s akkor én tisztázva volnék; így azonban nem lehessen tudni, a szegény ember mackója volt-e, vagy a nagynéje, aki meggyógyulhatott... Annyi bizonyos, azóta nem szeretek medvével erdőn találkozni. Nem lehessen tudni, hátha eszébe jut, hogy elárultam, s felelősségre von.

Nektek, kedves kis cimboráim, azt ajánlom ne árulkodjatok, ne csak a medvére, de senkire se, mert könnyen úgy járhattok, mint én; nem mertek azzal találkozni, akiről árulkodtatok...

(Sepsiszentgyörgy.)

RÉGI LABDAJÁTEK.)

A játékosok két csoportra oszlanak. Körben annyi gödröt ásna, ahányan az egyik csoportban vannak. A másik csoport a körön belül áll. A körön állók egymásnak dobják a labdát. Minden harmadik fogásnál a bennállókat célózni kell. Ha a célzás nem talál, a célzó leszáll. Ha talál a célzás, akkor a meglapott labdával a bennállók valamelyike a szétvetett körülállókat célózza. Ha talál a játék újra kezdődik, ha nem talál, akkor az előbb megütött leszáll. Így folyik a játék amíg a bennlevők vagy a várszegen állók egyenként leszállnak. Ha a bennlevők mind leszálltak s a várszegen állókból legalább egy állásban van, akkor a bennállókat kötelesek újból mind beállni. Ez az egy akkor keríti a bennállókat. Könnyebb célzás végeti, csak futás körbefutással zavarja a bennállókat. Aki a labdával ér, az leszáll, ha senkit sem ér, akkor ő száll le és a játék azzal kezdődik el, hogy a benn voltak állnak a várszegen.

(T. Nagy Imre „Cirkálások“ c. könyvéből.)

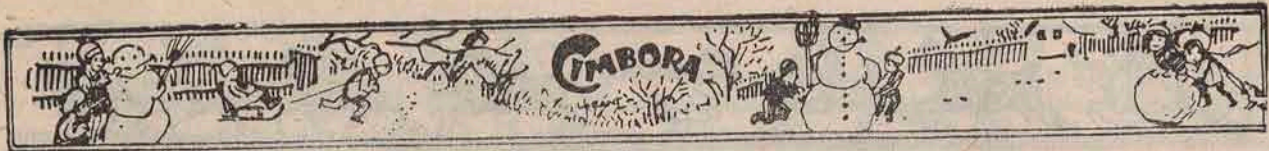
Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

— Hartmann Irénke, Arad.

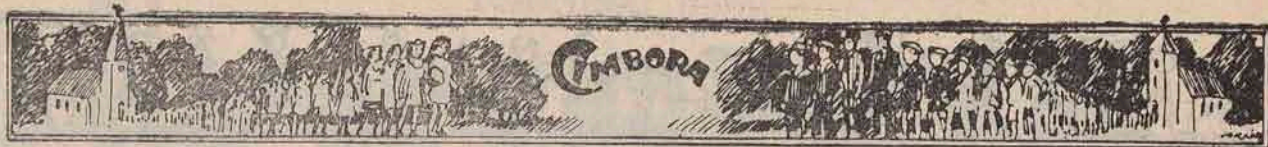
Nagy beteg voltál, de már hála Istennek, jobban vagy, s ura megszólalsz. Örvendek a gyógyulásodnak, nemkülönben az ígéretednek, hogy ezután minden hónapban írsz levelet, s megpróbálsz még az előfizető szerzést is. Annak igen örvendek, hogy Pecz Erzsikével jársz a zárdába, mert Erzsike egyike legkedvesebb unokáimnak s annak is, hogy te is oly igen szereted a kedves nővéreket. — **Román József, Szatmár.** Ha te örültél, örültem én is az ismerkedésnek, s mondanom se kell, örülnék, ha minden héten láthatnálak, sőt azt sem sokallanám, ha láthatnálak minden nap, annyira megszerettelek. May Károly könyveit a kalandosságuk miatt nem tartom jó ifjusági olvasmányoknak, mert bebizonyosodott, hogy sok olvasóját oktalan kalandozásra csábították e könyvek. Tűnik azt üzenem, menjen be a nyomdába s ott érdeklődjek a beszámolója iránt, mert nekem azt mondták ott, hogy minden beszámoló megjelent már, holott magam is emlékszem, hogy te beszámoltál a nyári vakációról.

Mészáros Imre, Szászsebes. Sajnálom, hogy a rajzpályázatról lekéstél, mert mint pályaművet közölhettem volna a rajzodat. Majd ismét hirdetek rajzpályázatot, akkor aztán küldj be több rajzot, hogy válogathassak belőlük. — **Szoboszlay Mariánna, Nyárádszereda.** Azt hittem, hogy látni foglak, mert úgy tervezték volt Marosvásárhelyen, hogy nemcsak ott, hanem Nyárádszeredában is mesélek a kollegium javára. Egyelőre elmaradt a mesemondás, de remélem, nyílik még erre alkalom, és én előre örvendek, hogy személy szerint is megismerhetem egyik legkedvesebb unokámat. — **Csontos Andor, Moinesti.** Írd meg nekem következő leveledben Moinesti magyar nevét, mert a helységnevtárban nem találtam meg a ti helységeteket. És írd meg azt is, hogy a mellékelt mesét olvastad-e vagy hallottad valakitől: aszerint mondok majd véleményt. A névrejtvényed sorra kerül. — **Szopkó Lili.** Hiába írnám meg a kiadóbácsinak, hogy a hiányzó számokat küldje meg, mert nem tudná megküldeni, minthogy az ő könyvében az előfizetők helységei szerint vannak bevezetve. Legcélszerűbb tehát, ha, amikor a hátrálékot beküldöd a kiadóbácsinak, ugyanakkor a hiányzó számok pótlását is kéred. Következő leveledben ne feledkezzél meg arról, hogy hol kelt a leveled, mert érdekel engem. — **Szabó Erzsé, Homoród.** Helyesen teszed, ha nem várod a választ s anélkül is írsz levelet. Egyébként igaz, hogy nekem sok a dolgom, de én azért minden levélre, amit megkapok azonnal válaszolok. Természetesen, a válasza későn kerül

sor, minthogy hétről-hétre rengeteg sok levelet kapok. A kiadóbácsi pótolja a 6. számot a regény melléklettel együtt, mely nemcsak neked, de a szüleidnek is oly igen tetszik. Jól esik olvasnom, hogy nagykorodban is látni óhajtod a ti mesemondó nagyapátok arcképét. — *Kilner Cunci, Belényes*. Most írod az első levelet s örömmel látom, hogy a Cimbora érkezése innepnap neked. Az elismerésed jól esik, mert én valóban éjjel-nappal dolgozom érettetek. Ha te szeretnéd látni egyszer nagyapót, hogy a kezét megcsókoljad, én is szeretnék látni téged, s bizony össze-visszacsókolnánk. — *Schönfeld Gizi, Tiszaújlak, Ruszinszko*. Amikor megláttad a neked szóló üzenetet, örömedben táncra perdültél s összecsókoltagd a nagyapó nevét. Érdekes, amit az ottani iskoláról írsz. Mint-hogy oroszul nem tudsz, a hatodik osztály helyett a negyedikbe vettek fel, de a vakáció alatt levizgáztál két osztályról, így aztán jövőre a hetedik osztályba kerülsz. Nálátok ugyanis nyolc osztály van s ebben benne van a négy polgári is. Szeretném, ha írna levelet a te 14 éves „nagyéné”, Lali is, aki minden könyvemot olvasta, s oly sokat beszélt rólam. Aranyvirág és Szipitykó, akiről ő beszélt, nem nuokáim, hanem gyermekeim. A kiadóbácsinak írtam, hogy küldje meg neked az arcképemet, egyszersmind pénztalványt is küldjön, egyben pótolja a 5. szám regény mellékletét. Ha gyakran írsz levelet, gyakran kapsz választ, néhanéha külön levélben is. Névrejtvényed sorra kerül. — *Bencze Klárka, Homoródszentpál*. Már egy éve olvasod a Cimbora-t, s pirulva kell bevallanod, hogy még ezideig nem írtál nekem. Helyrehoztad a mulasztásodat azzal, hogy ha nem is írtál nekem, szeretettel gondoltál reám. Ha jövő évre a Marianumba visznek szüleid, annak szívből örülhetsz, mert ez igazán kitünő intézet. — *Voith Miksi, Marosvásárhely*. A te levelezőlapod Kolozsvári van feiadva, Marosvásárhelyen kelt, a levelezőlap bukaresti képes hátára Szamosújvárt írtál. Most már igazán kíváncsi nagyapó, hogy hol lakol te valóban? Írd meg a következő leveledben, mert ezzel is gyakorlod magadat az írásban. — *Papadopol Gyurka, Nagypárad*. Még nem tudsz magyarul olvasni, mert „román kis fiu” vagy és most tanulsz anyutól magyarul írni és olvasni. Örömmel látom, hogy már is elég jól írsz s remélem, szorgalmasan írogatsz nekem levelet. Erdélyben minden gyermeknek három nyelvet kellene megtanulnia: a magyart, román és a németet, mert ennek a három nyelvnek a tudása igen szükséges s a boldogulásnak egyik legfontosabb eszköze. — *Parecz Erzsébet, Arad*. Lehet, hogy csak későn érkezett a leveled s azért nem volt a neved a megfejtők között, de az is lehet, hogy a posta a hibás. — *Székely Pistike és Katóka, Tecső*. Ha hiába vártál a válaszra, bizony, akkor el is vészett a te leveled. Fáj ez ne-

ked, mert azt hiszed, hogy hálátlanak gondollak téged, mert nem köszönted meg az arcképemet. Nem gondoltam én rólad semmi rosszat, aminthogy rosszat nem gondolok senkiről s rólad igazán nehéz volna rosszat gondolni, annyira szívből fakad minden szavad. Maga az eleven szeretet a te leveled. Lefekvéskor, felkeléskor első tekinteted mindig a nagyapó arcképére esik, igen sokszor álmodol nagy apókárról, aki álmodban egyszer a hajadat is meg-simogatta. Bár egyszer valóságban is megsimogathatnám. Az általad szerzett két előfizető szelvényét továbbítottam a kiadóbácsinak s kértem hogy küldjön még neked egy üres szelvényt. Rejtvényeidből válogatok. — *Merk Erzsébet, Szatmár*. Bizonyos, hogy megkapod a várva-várt választ, csak türelem. Rejtvényeidből válogatok. — *Kovács Magda, Icuka és Katóka, Radnót*. Nálátok járt Molnár Aladár, a mesélő bácsi, és oly szép meséket mondott az iskolákban, hogy minden gyermek örömmel emlékszik vissza rája. Nektek egy régi vágyatok teljesült, mert édes születek megrendelték a Cimbora-t, amelyről már régen hallottátok, hogy milyen szép és kedves gyermekujság. Örömmel látom leveletekből, hogy nem családtagok a Cimbora-ban. — *Góger Lajos és Sándor, Kolozsvár*. Magam is sajnálom, hogy nem találkozhattunk legutóbb, amikor Kolozsváron jártam, de remélem, lesz még erre alkalom. Intézkedtem, hogy a címszallagon ezután ott legyen a Sándor neve is. — *Halász Lajos, Szatmár*. Lám, milyen jó, hogy megismerkedtünk Szatmáron jártomban: mindjárt levelet is írtál nagyapónak, s megkérted apukát, hogy rámába tesse nagyapó arcképét. Azt igen helyesen teszed, ha ezután fejtegeted a rejtvényeket, sőt szerkesztesz is, mert különben is éles elmédet még élesebbé teszi ez. Öcsike most a tizenkettedik esztendő-tapossa, tehát körülbelül egy idős veled. — *Pellegrini Etelka, Arad*. A Cimbora-ból tanuld a magyar nyelvet, mert szüleiddel es kis öcséddel legtöbbször olaszul beszélsz, az iskolában csak románul. Valóban, dicséretre válik, hogy még így is kevés helyesírási hibát találtam leveledben, s hiszem, hogy idővel egyáltalán nem találol, ha szorgalmasan írsz nekem levelet. Levelednek minden szavából látom, hogy hálás szívű gyermek vagy és én is szeretettel gondolok reád. — *Mihályovitsch Irén, Temesvár*. A kiadóbácsi az újság költségén küldi mindenkinek a nyert könyvet, s mert nem kaptad meg, újra elküldi, anélkül, hogy a postaköltséget meg kellene téríteni. Bizony, bosszantó, hogy oly sok könyv vész el a postán. Az előfizető-szerzésért köszönet, a sorsjegyet eddig biztonnyal megküldte neked a kiadóbácsi. — *Jancsó Tibor, Bardocz, Udvarhelymegye*. Azt hiszem, elkerülte figyelmedet, mert én úgy emlékszem, hogy nemcsak kaptam levelet tőled, de válaszoltam is rá. Ha apuka megígérte, hogy elhoz a nyá-

ron Kisbaczonba, bizonyosan el is hoz téged is, meg a bátyádat is. Előre örvendek a látogatásnak.

— *Fritsch Ferenc, Kolozsvár.* A kiadóbácsi pótolja a múlt évi 45. és az ez évi 9. számot, ez utóbbit a regénymelléklettel együtt. Azt én jól tudom, hogy te nem lustaságból irsz ritkán és keveset, hanem amiatt, mert állandóan sok a tanulnivalód. Azt is tudom, hogy amint teheted, irsz nekem. —

Tóth Imre, Nagyvárad. Amint felvágta a Cimbora számait, elvágta a regénymellékletet is. A kiadóbácsi pótolja a március végéig megjelent összes regénymellékletet, de oly sokan vágátok el ezt a mellékletet, hogy jövőre megint kénytelenek leszünk az újságban és nem külön mellékletként közölni a regényt. — *Wolf Márta.* Arról megfedekezted, hogy hol kelt a leveled, de kárpótolál azzal, hogy küldél egy keresztet meg egy számrejtvényt, mégpedig sikerült. A számrejtvényt nem közölhetem a husvéti számban, mert későn is jött erre, de meg nem is szeretem megbontani a sorrendet. A keresztrejtvényvel azonban, mert ezt nagy ritkán kapok, kivételt teszek s rövidesen közölni fogom. — **König József, Temesvár.** Rejtvényeiből válogatok. —

Partos István, Marosvásárhely. Amikor a leveled kelt, már nem voltam Vásárhelyen. Igazán sajnálom, hogy nem találkoztunk. Név- és kockarejtvényed sorra kerül. — **Szöke Juci és Piri, Brassó.** Örvendek, hogy a Gyémántköves mellít anyukáék is olvassák. Ez azt bizonyítja, hogy igen szép és igen érdekes. — **Hajdu Lajos, Marosludas.** A számrejtvényed hibás. Figyeld meg csak jól, bizonyosan rájössz, hogy mi a hibája. — **Nagy Áron, Déda-Bisztra.** Jó a rejtvényed, sorra is fog kerülni. Szüleidnek tolmácsold viszontüdvözlőmet. — **Mátyás József, Aranyosgyéres.** Végre, a sok panasz után hálás köszönet a kisorsolt könyvért, amelyet te valósággal megkaptál! Annak igazán örülhetsz, hogy szüleid elviseknek Magyarországra és valószínűleg Pestre is. Lesz majd miről beszámolnod. — **Parecz Erzsike, Arad.** Az nekem is nagy öröm volna, ha elmehetnék Aradra, mert tudom, hogy ott sok kedves unokám van. Ha Isten éltet, el is megyek, természetesen, e pillanatban még nem mondhatom meg, hogy mikor. A rejtvényed sorra kerül. — **Szórakozott unokák, Brassó.** Pompás gépirásos levelet kaptam tőletek, helyesen fejtettétek meg a 10. szám rejtvényeit is; arról sem fellelkeztek meg, hol és mikor kelt a leveletek, csak a nevetekről. Remélem, találkozunk Brassóban a mesedélutánon, s akkor névszerint is megismerlek. — **Sipos Béla és Ambrus, Szatmárhegy.** Megörültetek a válasznak, s ígértétek, hogy ezután is irtok, mert ezáltal is gyakoroljátok magatokat a magyar írásban. Azt én is igen sajnálom, hogy Szatmáron léteimkor nem találkozhattam veletek. — **Bocz Károly és Margit, Brassó.**

Ha öröm nektek, hogy neveteket az újságban látjátok, ebben az örömben gyakran lehet részetek, ha gyakran irtok nagyapónak. Azt már látom, hogy hálás szívű gyermekek vagytok. Előre is örvendek, hogy megismerlek titeket a mese-délutánon. Rejtvényetek sorra kerül. —

Horváth Lacika, Vulkán. Ezután nemcsak Sári-tól, de tőled is kapok levelet, aminthogy el is várom ezt egy második osztályos unokától. Ha oly szorgalmas leszel a levélírásban, mint Sári nénéd hamarosan megjavul és szépül az írásod. —

— **Sófalvy Márta, Nagybánya.** Remélem, eddig megszűnt a köhögésed, s nyugodtan olvashatod a Cimbora-t. Azt igen helyesen teszed, hogy rendben tartod a Cimbora számait, mert ebből nemcsak az az örömed és hasznod lesz, hogy apuka bekötteti, de az is, hogy mindenféle dologban megszokod a rendet. — **Madaras Gyurka, Tordaszentlászló.** Amiatt nem irtál mostanában, mert részint sok volt a tanulnivalód, részint a szép tavaszi napokban minden nap kijársz az erdőbe, virágot szedni, s este már nem írhattál levelet. Igéred, hogy ezután pótolod a mulasztást s ez nem is lesz nehéz, ha helyesen beosztod az idődet. A rejtvényed sorra kerül, a kiadóbácsi-nak pedig irtam, hogy az újságot, ne Karácsony-falvára, hanem Tordaszentlászlóra (Savadisra) küldje. — **Stuber Etta, Arad.** Most küldött történeted is, ha nem is üti még meg a Cimbora magas mértékét, figyelemre méltó, különösen az a gondolat benne, hogy az árva gyermekek mielőtt elbujdosnának, bemennek a templomba imádkozni, kérik az Istent, hogy adja vissza szüleiket, hallja ezt hátuk mögött egy uriaszony ez hirtelen előre lép s mondja: én leszek ezután az édesanyátok. Természetesen, nem szabad türelmetlenkedned, mert látom az írásodból, hogy te még kis leány vagy, bizony ráérsz még arra, hogy a nyilvánosság elé kerüljenek az írásaid.

Rejtvényeiből válogatok. Manya hugodnak, aki most irt nekem először levelet, mondd meg, hogy szeretettel várom további leveleit. — **Texe Imre, Marosvásárhely.** Irtam a kiadóbácsinak, hogy ezután a lapot Texe Aranka, Tövis (Teius) Str. Cuza Voda 16. címre küldje. Az 5. számot majd a nyár folyamán fogja megküldeni, amikor az e számból hiányzó példányokat újra nyomják. A kiadóbácsi közölte annak idején e szám újból való megjelenését s te és mindazok, akiknek e szám hiányzik, jelentkezzenek. — **Kovrig gyerekek, Torda.** Dehogy haragszom, de hogy haragszom rátok, sőt sajnállak, hogy betegség miatt nem írhattatok oly sokáig. Örömmel látom az írás szépségéből, hogy most csakugyan egészségesek vagytok és ezután szorgalmasan fogtok írni. — **Wittenberger Antal, Temesvár.** Ha nem csalódom, most találkozom először a neveddel, tehát levelet is várok tőled.

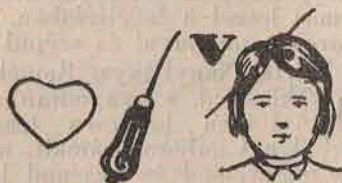
FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

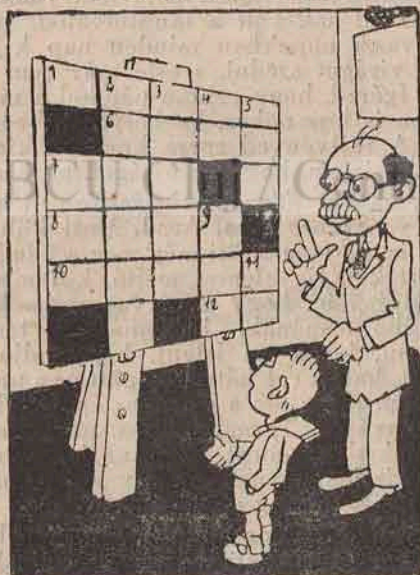
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő 60. nap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a 60. nap 10-ik napja.

KÉPREJTVENY

NEBULÓ KERESZTREJTVENY

Vízszintes sorok:

1. Ezt kapja a rossz tanuló.
6. A háborúnak ez a vége.
7. Szám.
8. Az emberi szervezetben sok van, ha egy h betűt teszszel elébe, télen érzed.
10. Neked is van.
12. Jó gyermeknek így köszönnek.

Függőleges sorok:

2. Ezt kapja délben a jó tanuló.
3. Ezt is.
4. Szerszám.
5. Itál ö-vel is mondjuk, e-vel is.
7. Szólit más szóval.
9. A mozdony, autó ez. A kocszi nem.
11. Rossz gyermek kétszermondva kapja.

NEVREJTVENY.

Beküldte: *Parlos István.*

ERNŐ, REZSŐ, LAJOS, ALADAR, NÁNDOR,
ELEMÉR, GYÖRGY, VINCE, ULRİK.

E nevek kezdő betűi helyesen összerakva egy híres író nevét adják.

PÖTLŐREJTVENY.

Beküldte: *Nagy Áron.*

— alom	— ab
— rdő	— s
— ó	— ica
— s	— as
— en	— s
— s	

A kezdő betűk egy igen kedves bácsi elnevezését adják.

PONTREJTVENY.

Beküldte: *Szepessy Zoltán.*

B SZ G D E T R Ó Á A O T R A

Helyesen megfejtve egy népdal első sorát kapjuk.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 1., 10. és 20.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bațanii-Mare (Nagybaczon). jud. Treiseaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Felelős szerkesztő: **D é n e s S á n d o r.**